

Samsfund gennem deres Arbejde, ogsaa paa et tidligere Stadium maa kunne erholde Indfødsret.

Der findes en Udtalelse i Betænkningen, som jeg ikke kan lade passere uden at gøre en lille Bemærkning dertil. Det siges, at man nærer Betænkning ved at give Indfødsret til Personer, som ikke have erhvervet sig tilstrækkelig Sympati hos Borgerne til at kunne blive anbefalede af Kommunalbestyrelserne. For mig staar det saaledes, at Kommunalbestyrelsernes anbefaling eller Ikke-anbefaling vistnok i de allerfleste Tilfælde ikke har noget som helst at bestille med hvor stor eller hvor lille Sympati Vedkommende nyder hos Folk, og ved at se hen til de Folk, der ikke ere anbefalede af Kommunerne, foreligger der, saa vidt jeg kan skønne, ikke det allermindeste, der kan tyde paa nogen Mangel paa Sympati. Jeg skal senere komme der til, naar jeg kommer til at tale om de enkelte Numre — man skal jo henholde sig til Numrene — og nærmere betegne de Forhold, vedkommende lever under. Med Hensyn til de femten Personer, som man vil nægte Indfødsret eller, for at bruge et mildere Udtryk, med Hensyn til hvilke man vil udstyde Meddelelsen af Indfødsret, da har de seks af dem opholdt sig her i Landet i 11 Aar, fire 10 Aar, en i 9 Aar, tre i 8 Aar og en i 7 Aar. Jeg finder, at naar deres Forhold i det hele taget gør dem kvalificerede til at være danske, finder jeg i Overensstemmelse med den erede Indenrigsminister, at der ikke kan tillægges det nogen Betydning, at de ikke have været her de fulde 12 Aar, og jeg vil derfor stemme imod, at man nægter disse Folk Indfødsret, selv om man gør det med den Bemærkning, at det kan komme igen senere. Der er, forekommer det mig, ingen Grund til at nægte disse Folke Indfødsret, og jeg stiller mig paa samme Standpunkt med Hensyn til de fire, om hvilke man mener, at deres økonomiske Eksistens er for ringe til at give dem Indfødsret. Jeg skal oplyse følgende om deres Forhold. Nr. 61 har opholdt sig her i 25 Aar, og det hele, det drejer sig om for denne Mand's Vedkommende er, at han i Løbet af disse 25 Aar har faaet Hospitalshjælp til et Barn i et Tidrum af ca. 6 Uger. Det forekommer mig dog, at en saadan Hjælp til en Mand, der har arbejdet her i Landet i 25 Aar, er for ringe til derfor at sige til ham: Du skal ikke have Indfødsret og heller ikke have Forsørgelsesret, men naar Du kommer til at trænge til det offentlige Hjælp, skal Du selv og din Familie jages hen til det Land, hvor Du ikke mer hører

hjemme eller kan skaffe Dig Dit Erhverv. Jeg synes, at det er Synd at gøre det og uforsvarligt at gøre det. — Nr. 66 har opholdt sig her i Landet i 20 Aar, og han har modtaget Sygehjælp til sin Hustru i 1885, altsaa for 7 Aar siden. Denne Mand har altsaa i 7 Aar ikke trængt til noget, og han har kun en eneste Gang i 20 Aar haft Træng til at modtage nogen Understøttelse. Det forekommer mig at være for lidt at lægge Vægt paa for at nægte denne Mand Indfødsret. Det er for haardt at sige til ham: Du skal ikke have Indfødsret eller Forsørgelsesret, men Du skal jages ud af Landet, naar Du kommer i Træng. — Nr. 217 har opholdt sig her i 43 Aar, og han har 2 Gange, nemlig i 1881 og 1887, modtaget Sygehjælp. Atter her er det Sygdomstilfælde, der gør, at en Person ikke kan komme i Betragtning. Hvor let kan ikke en Familie i Sygdomstilfælde komme til at trænge, uden at man derfor kan sige om denne Familie, at den ikke er i Stand til at forjøre sig selv. Det tror jeg ikke, man kan sige; naar Sygdom er med i Spillet, kan denne Families Vilkaar i øvrigt godt være saaledes, at den kan klare sig under andre Forhold; thi Sygdom er hver Mand's Herre og kan godt gøre det til Nødvendighed, at en ellers vel situeret Familie behøver en Smule Hjælp. Nævnlig naar Manden har opholdt sig her i Landet i 43 Aar, er det haardt ikke at ville give ham Indfødsret. — Nr. 327 har været her i 25 Aar og har modtaget Sygehjælp for 5 Aar siden til sine afdøde Børn. Det synes, som om denne Familie har været hærget af en smitsom Sygdom, idet flere af Børnene ere døde. Men skulde det ikke kunne bevirke, at en Familie, som ellers klarer sig godt, kan blive nødt til at søge en Smule Sygehjælp? Det tror jeg, man maa erkende, at man ikke derfor kan sige, at denne Families økonomiske Eksistens er usikker. Det tror jeg ikke, man er berettiget til at paasta, fordi den under saadanne Forhold kommer til at ty til en Smule Hjælp fra det offentlige. Der er ogsaa fket det siden den Tid, om hvilken der her er Tale, at Samsfundet særlig har erkendt, at Sygehjælp i Tilfælde af epidemiske Sygdomme ikke er noget, som skal regnes som Fattighjælp eller regnes vedkommende til Skade; man lægger jo nu epidemiske gratis ind paa Hospitalerne, uden at det regnes som Fattighjælp. Men naar man har erkendt dette, skal man heller ikke her sige: Denne Families Eksistens er saa usikker, at man skal nægte vedkommende Indfødsret. Jeg vil ikke være med til at nægte denne Mand Indfødsret. I det hele og